

Sibila (Revista de arte, música y literatura), 14 (Sevilla, gener del 2004)

CASABLANCAS A 'SIBILA'

Màrius Bernadó

Els catorze números apareguts fins ara de la revista *Sibila* s'han caracteritzat sempre per una sorprenent capacitat per combinar un rigor poc comú, un disseny elegant que invita a la lectura i a considerar cada número com un autèntic objecte d'art, una factura exquisida i una poc freqüent intuïció a l'hora de triar els temes que s'hi tracten i els col·laboradors que hi escriuen, els que la il·lustren ... i els que hi posen el so. Efectivament, *Sibila* acostuma a incorporar enregistraments musicals i audiovisuals en format digital d'una envejable qualitat artística i tècnica. Si bé la música no ha estat mai absent dels horitzons intel·lectuals del seu fundador, director i autèntica ànima del projecte, Juan Carlos Marset, el número que comentem és particularment interessant atès que s'hi dedica un substanciós monogràfic al compositor sabadellenc Benet Casablanca, just en un moment dolç de la seva trajectòria creativa, en el qual caldria apuntar com a fita destacada l'estrena, durant el mes de març del 2004 i a càrrec del prestigiós Arditti String Quartet, d'una de les seves obres més ambicioses: *Encore for Arditti*. No és freqüent que un compositor de casa nostra rebí un encàrrec d'un dels conjunts dedicats a la música contemporània més prestigiosos del món. Ni que aquests li dediquin un concert quasi monogràfic integrat per aquesta i la resta de la seva producció per a quartet de corda (*Cinc interludis -Quasi variazioni-* i el *Quartet de corda núm. 2*).

El monogràfic que la revista sevillana consagra a Casablanca ocupa íntegrament les pàgines dedicades a la música amb articles que comenten la seva obra signats per figures tan destacades com Friedrich Cerha, Jonathan Harvey, Rafael Argullol o Víctor Estapé, a més d'un text del mateix Casablanca que es constitueix en una mena de declaració personal sobre el que el compositor creu que és o ha de ser la música *artística* en els temps que corren.

S'hi inclou també un CD —coeditat amb el segell Columna Música, que el comercialitzarà més endavant sota la seva marca— dedicat exclusivament a les seves obres per a piano i de cambra. Un bon reflex de la seva rica trajectòria

artística amb obres que abracen un lapse temporal que va des del 1978 (*Dues peces per a piano*) fins a alguns dels títols més recents del seu catàleg. L'Euler Quartet, Josep Colom, Albert Nieto, Jordi Masó, el Trio Bartok o l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure són alguns dels signants de les interpretacions; un autèntic luxe.

El fet que algunes de les veus més autoritzades del panorama musical contemporani internacional s'avinguin a donar la seva particular visió sobre l'obra de Benet Casablanca, sense caure en la vacuïtat panegírica que acostuma a acompanyar aquest tipus de subgènere literari que són els mutus elogis entre col·legues més o menys afins, és un mèrit que cal reconèixer als responsables de la revista. Friedrich Cerha dedica el seu text a emmarcar l'obra de Casablanca en el context cultural a partir del qual, sense vergonya, la seva música troba una justificació històrica i, allora, és capaç de bastir un llenguatge personal: la Segona Escola de Viena. Jonathan Harvey, una de les veus més autoritzades del panorama musical contemporani, en una minuciosa i suggerent descripció dels recursos utilitzats en alguna de les seves obres insisteix en la idea de pertinença de la seva música a una determinada tradició cultural. Destacant també el respecte a la tradició musical i cultural d'Occident, Rafael Argullol destaca l'efecte de clarobscur que emana de la música del compositor català. En un article més extens que els altres, Víctor Estapé fa una lúcida passejada descriptiva per totes i cadascuna de les peces incloses al CD. Un excel·lent acompanyament a l'audició de la música.